

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Jana Čížka ve věci

navrhovatele: **L. C.,**
bytem X,
zastoupen Mgr. Zbyňkem Kašpárkem,
advokátem se sídlem Pod Štěpem 5, Praha,

proti
odpůrkyni: **obec Pětihosty,**
se sídlem Pětihosty 41,

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce Pětihosty, schváleného usnesením Zastupitelstva obce Pětihosty ze dne 26. 3. 2017, č. 58,

takto:

- I. Návrh se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se návrhem podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá, aby soud zrušil opatření obecné povahy označené v záhlaví (dále též jen „napadené OOP“) v části, v níž se na jeho pozemku p. č. X v katastrálním území P. (stejně jako všechny pozemky dále uváděné v tomto rozsudku) vymezuje veřejné prostranství *X U H. p.*.

2. Navrhovatel nejprve namítá, že se odpůrkyně v průběhu přijímání napadeného OOP dopustila procesních vad, které mu ve svém důsledku zabránily uplatnit proti návrhu napadeného OOP námitky. Nejprve bylo oznámení o zahájení opakovaného veřejného projednání návrhu napadeného OOP na úřední desce Městského úřadu v Ř. uveřejněno bez úředního razítka a bez uvedení data vyvěšení. Dále poté, co bylo napadené OOP vydáno, chyběl na str. 1 výroku otisk úředního razítka a údaj o účinnosti, dále chyběl i údaj o tom, zda bylo napadené OOP zveřejněno na úřední desce. Z archivu úřední desky odpůrkyně, jímž navrhovatel navrhuje provést důkaz, naopak plyne, že přílohy 1 – 4 napadeného OOP (textová a grafická část, odůvodnění a dvojí vyhodnocení připomínek a rozhodnutí o námitkách) na ní nebyly vůbec vyvěšeny. Na internetových stránkách odpůrkyně byl dne 10. 4. 2018 zveřejněn pouze výrok napadeného OOP a mapový podklad.
3. Navrhovatel dále upozorňuje, že pozemek p. č. X je pod ochranou zemědělského půdního fondu (II. třída bonity). To odpůrkyně nerespektovala, zvolené řešení nezdůvodnila (zejména neuvedla, zda převážil veřejný zájem na zamýšleném využití předmětného pozemku nad jeho zemědělským využitím), nezhodnotila možnost realizace veřejného prostranství na nezemědělské ploše a neopatřila si souhlas orgánu ochrany zemědělského půdního fondu s vynětím tohoto pozemku ze zemědělského půdního fondu; tím porušila řadu ustanovení zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“).
4. Konečně navrhovatel namítá, že napadeným OOP bylo zasaženo do jeho vlastnického práva, neboť se jím zhruba na třetině jeho pozemku p. č. X vymezuje veřejné prostranství v minimálním rozsahu 2 000 m². Mezi přípustná využití veřejného prostranství podle napadeného OOP patří dopravní infrastruktura, pěší a cyklistické stezky, dětská hřiště, městský mobiliář, parkoviště, zastávky a technické stavby. Konkrétně v ploše *X U H. p.* může vzniknout pouze ucelená centrální plocha s veřejnou zelení (náves), jejíž součástí má být mj. pěší cesta, veřejné osvětlení, mobiliář, veřejný rozhlas a 5 parkovacích stání. Před účinností napadeného OOP navrhovatel ve využití svého pozemku takto omezen nebyl (v katastru nemovitostí pozemek byl a stále je veden jako zahrada). Nyní však navrhovatel nemůže s podstatnou částí svého pozemku nakládat podle své vůle. Nadto si odpůrkyně napadeným OOP zřídila pro sebe předkupní právo k pozemku p. č. X (str. 69 výroku napadeného OOP). Tato regulace společně s předkupním právem představuje zásadní a diskriminační omezení vlastnického práva navrhovatele, a to bez náhrady. Z napadeného OOP přitom neplynou důvody, proč odpůrce k vymezení veřejného prostranství v těchto parametrech přistoupil (ačkoli jinak je vůdčí zásadou napadeného OOP ochrana přírody, resp. jejích zachovalých fragmentů) a proč se tak stalo právě na pozemku navrhovatele (a nikoli např. na sousedním pozemku p. č. X, jenž je ve vlastnictví odpůrce).
5. Navrhovatel uzavírá, že regulace v podobě vymezení veřejného prostranství na části pozemku p. č. X je nepřezkoumatelná, vnitřně rozporná, v rozporu s úkoly a cíli územního plánování, v rozporu se zákonem o ochraně ZPF, představuje nepřiměřený zásah do jeho vlastnického práva a je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu; jako taková by měla být zrušena.
6. Odpůrkyně ve vyjádření k návrhu stručně uvádí, že má za to, že napadené OOP bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

7. Soud se nejprve zabýval přípustností návrhu. Podle § 101 s. ř. s. je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy vydaným správním orgánem zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem. V dané věci je zjevné, že územní plán byl vydán formou opatření obecné povahy, a to za použití odpovídajících ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), i zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
8. Navrhovatel svou legitimaci k podání návrhu dovozuje z vlastnictví pozemku p. č. X, které soud ověřil z katastru nemovitostí (list vlastnictví č. 1078). Mezi účastníky není sporu o tom, že se jedná o pozemek, který je napadeným OOP regulován, a že navrhovatel mohl být dotčen na svém vlastnickém právu, neboť napadené OOP změnilo možnost využití části tohoto pozemku.
9. Soud dále ověřil, že je návrh podán včas (srov. čl. XXXVIII bod 3 zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění stavební zákon a další související zákony) a obsahuje požadované náležitosti. Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) musí návrh obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Navrhovatel namítá procesní vady, rozpor s ochranou zemědělského půdního fondu a nepřezkoumatelnost, vnitřní rozpornost a nepřiměřenost regulace, jež je zásahem do jeho vlastnického práva.
10. Při následném věcném posouzení návrhu soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.), tj. ze skutkového a právního stavu ke dni 26. 3. 2017.
11. K projednání věci nařídil soud jednání, při němž účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
12. Navrhovatel nejprve namítá procesní vady vydání napadeného OOP, které mu měly znemožnit, aby v průběhu procesu jeho přijímání uplatnil námitky či připomínky.
13. Podle § 173 odst. 1 věty první a druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), správní orgán oznámí opatření obecné povahy, které musí obsahovat odůvodnění, veřejnou vyhláškou. Podle § 172 odst. 1 správního řádu, jež pro vydání opatření obecné povahy platí obdobně, správní orgán doručí návrh opatření obecné povahy s odůvodněním veřejnou vyhláškou podle § 25 správního řádu, kterou vyvěsí na své úřední desce a na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodů se má opatření obecné povahy týkat, a v případě potřeby i jiným, v místě obvyklým způsobem. Návrh opatření obecné povahy musí být zveřejněn nejméně po dobu 15 dnů. Podle § 25 odst. 2 správního řádu se písemnost považuje za doručenou 15. den po vyvěšení. Vydané opatření obecné povahy nabývá podle § 173 odst. 1 věty třetí správního řádu účinnosti 15. dnem po dni vyvěšení.
14. Soud ze správního spisu zjistil, že ve výroku napadeného OOP (na str. 1) je obsažen jak údaj o nabytí účinnosti (14. 4. 2017), tak otisk úředního razítka (kulaté razítko Městského úřadu Ř. s malým státním znakem). Soud se rovněž seznámil s archivem elektronické

úřední desky odpůrkyně na internetové stránce X, jímž při jednání provedl důkaz) a shledal, že dne 30. 3. 2017 na ní byla vyvěšena veřejná vyhláška, kterou bylo oznámeno vydání napadeného OOP; dále tam bylo vyvěšeno napadené OOP, jež bylo schváleno zastupitelstvem odpůrkyně dne 26. 3. 2017, se stručným odůvodněním. V tomto dokumentu skutečně nebyl vyplněn údaj o účinnosti, což však v okamžiku vyvěšení vydaného opatření obecné povahy z logiky věci nebylo možné, neboť účinnosti nabývá až 15. dnem po vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desce (jinými slovy vydané OOP v okamžiku vyvěšení na úřední desku ještě účinné není, a proto údaj o účinnosti obsahovat nemůže). Soud k tomu dodává, že se tím z povahy věci miní úřední deska správního orgánu, který opatření obecné povahy vydal (srov. závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 9 Ao 7/2011-489, bod 39, jež se sice týkají vydání zásad územního rozvoje, lze je však aplikovat i na vydání územního plánu), tj. v dané věci úřední deska odpůrkyně (obce P.). Tato vyhláška byla na úřední desce odpůrkyně (i Městského úřadu Ř.) vyvěšena dne 30. 3. 2017 (to je patrné ze správního spisu z poznámky o vyvěšení učiněné na uvedených listinách; ověřit tuto skutečnost také na archivu webových stránkách města Ř. nebylo možné, neboť tato služba tam není k dispozici), 15. dnem po vyvěšení byl tedy 14. 4. 2017. Teprve po tomto datu bylo možné vyznačit do napadeného OOP údaj o jeho účinnosti. Bylo to tedy vyvěšení na úřední desce odpůrkyně, nikoli vyvěšení na úřední desce Městského úřadu v Ř., které bylo rozhodující pro účinnost napadeného OOP, a proto nebyl důvod, aby datum nabytí účinnosti razítkem aproboval Městský úřad Ř.. Nedošlo tedy k žádnému pochybení; data vyvěšení veřejné vyhlášky na obou úředních deskách se nadto shodují.

15. Dále navrhovatel namítá, že přílohy napadeného OOP nebyly na úřední desce odpůrkyně vůbec vyvěšeny. Odpůrkyně na své úřední desce dne 30. 3. 2017 vyvěsila a) veřejnou vyhlášku o tom, že se vydává napadené OOP a b) stručné odůvodnění napadeného OOP. Nevvěsila však na úřední desku výrok ani celé odůvodnění napadeného OOP, ani rozhodnutí o námitkách, jakož ani grafickou část. Nic ve správním spisu rovněž nesvědčí o tom, že by byly tyto části napadeného OOP zveřejněny jiným způsobem umožňujícím dálkový přístup (např. na internetových stránkách odpůrkyně, na nichž ostatně nejsou zveřejněny dodnes). Ve veřejné vyhlášce bylo pouze uvedeno, že je možné se s napadeným OOP seznámit jak na Městském úřadě Ř., tak na Obecním úřadě P. ve vymezených dnech a časech, případně po domluvě i jindy; napadené OOP bylo také zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup, a to na internetových stránkách www.ricany.cz.
16. Z již citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 9 Ao 7/2011-489, bodu 40, plyne, že v souladu s § 25 odst. 2 větou první správního řádu postačí pouze zveřejnění informace o tom, že bylo opatření obecné povahy vydáno, a kde je možné do něj nahlédnout. Jak NSS dále rozvedl v rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 3 AOs 1/2012-33, § 25 odst. 2 věta třetí správního řádu se při přijímání opatření obecné povahy neužije, jinými slovy by ani situace, pokud by opatření obecné povahy nebylo zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup, neměla ten následek, že by OOP vůbec nenabývalo účinnosti. Soud proto s ohledem na citované judikatorní závěry neshledal důvod provádět důkaz archivem úřední desky Městského úřadu Ř., protože skutečnost, zda bylo napadené OOP zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup, je pro otázku jeho účinnosti nerozhodná.
17. Námitky navrhovatele týkající se postupu při vydání napadeného OOP jsou nedůvodné, neboť z výše uvedeného vyplývá, že napadené OOP bylo vyvěšeno v souladu s požadavky

plynouchými ze správního řádu i judikatury, a je tudíž účinné. I pokud by však odpůrkyně či pořizovatel pochybili, je třeba podotknout, že by sotva tato pochybení mohla mít vliv na zákonnost napadeného OOP z důvodů tvrzených navrhovatelem, tedy že s ohledem na ně nemohl uplatnit námitky a připomínky. Ve fázi vydání opatření obecné povahy totiž už prostor pro uplatnění námitek či připomínek ze strany veřejnosti není. K tomu slouží fáze předcházející (projednání návrhu zadání a veřejné projednání návrhu OOP a případné – v dané věci proběhnuvší – opakované veřejné projednání návrhu OOP), před nimiž musí rovněž být návrh (zadání) opatření obecné povahy řádně zveřejněn tak, aby se s ním veřejnost mohla seznámit. Ve vztahu k těmto fázím navrhovatel pouze uvedl, že oznámení o zahájení opakovaného veřejného projednání návrhu napadeného OOP na úřední desce Městského úřadu v Ř. uveřejněno bez úředního razítka a bez uvedení data vyvěšení. K této námitce soud ze správního spisu zjistil, že vyhláška, kterou bylo oznamováno konání opakovaného veřejného projednání, byla na úřední desce Městského úřadu Ř. vyvěšena dne 11. 1. 2017; snata byla dne 23. 2. 2017. Listina založená ve správním spise pak obsahuje jak razítko Městského úřadu v Ř., tak podpis Ing. Č. Š., vedoucí odboru územního plánování a regionálního rozvoje, tak podpis osoby, která provedla vyvěšení vyhlášky (K.). Tyto skutečnosti tedy námitku navrhovatele plně vyvracejí.

18. Soud ještě pro úplnost doplňuje, že veřejná vyhláška ze dne 11. 11. 2015, kterou bylo oznamováno konání veřejného projednání, byla na úřední desce Městského úřadu Ř. vyvěšena dne 11. 11. 2015; snata byla dne 23. 12. 2015. Veřejné projednání návrhu napadeného OOP se pak konalo dne 14. 12. 2015. Tato vyhláška obsahuje informaci o tom, že návrh je vystaven k veřejnému nahlédnutí na odboru územního plánování a regionálního rozvoje Městského úřadu v Ř., na X, na Obecním úřadu v P. a na X. Při jednání pak soud na posledně uvedených webových stránkách v archivu úřední desky zjistil, že již v této fázi byla plocha *X U H. p.* včetně stanovení podmínek využití plochy, podmínek jejího prostorového uspořádání a upřesňujících podmínek součástí návrhu napadeného OOP (str. 51 výroku upraveného návrhu napadeného OOP opatřeného datem 10/2015 a hlavní výkres s urbanistickou koncepcí opatřený týmž datem). V tomto okamžiku tedy bylo na místě, aby navrhovatel podal námitky (§ 52 odst. 2 stavebního zákona); učinit tak přitom zjevně mohl, neboť se s navrhovanou regulací mohl seznámit.
19. Později při opakovaném veřejném projednání je jeho předmětem pouze upravený návrh územního plánu v rozsahu úprav podle § 53 odst. 2 stavebního zákona. Platí, že námitky proti upravenému návrhu územního plánu, který je projednáván podle § 53 odst. 2 stavebního zákona pouze v rozsahu provedených podstatných úprav, mohou podávat pouze ti vlastníci, jejichž pozemky byly podstatnou úpravou územního plánu dotčeny (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 50 A 15/2014-50, uveřejněný pod č. 3212/2015 Sb. NSS). Po veřejném projednání však k žádné takové změně ve vztahu k ploše *X U H. p.* nedošlo (pouze ve vztahu k ploše PV 50 přibyla v textové části napadeného OOP jedna upřesňující podmínka). Případné vady v oznámení konání opakovaného veřejného projednání, které však soud neshledal, by proto ani z tohoto důvodu nemohly mít vliv na možnost navrhovatele podat námitky.
20. Dále navrhovatel namítá, že vymezení plochy veřejného prostranství *X U H. p.* je nepřezkoumatelné, vnitřně rozporné, v rozporu s úkoly a cíli územního plánování, v rozporu se zákonem o ochraně ZPF a představuje nepřiměřený zásah do jeho vlastnického práva.

21. Soud k tomu ze správního spisu zjistil, že napadené OOP pokládá za jeden z hlavních cílů rozvoje obce vytvoření sídla tvořící kompaktní celek, jehož součástí jsou veřejná prostranství (str. 6 výroku). Jedno ze dvou nových veřejných prostranství *X U H. p.* má sloužit jako dětské hřiště s veřejnou zelení a pro odpočinek a setkávání obyvatel (str. 12 výroku), resp. jako klidové místo s veřejnou zelení a dětským hřištěm (str. 39 výroku). Plocha má být upřesněna a dále řešena územní studií (str. 70 výroku). Posílení kvality života obyvatel vhodným urbanistickým řešením sídel včetně řešení veřejných prostranství je i jedním z požadavků vyplývajících ze Zásad územního rozvoje Středočeského kraje (str. 8 odůvodnění). Jako problémy obce identifikoval zpracovatel mj. její stávající nevhodnou urbanistickou koncepci a nedostatečnou občanskou vybavenost projevující se mj. v nedostatku ploch pro rekreaci a sport, který má být řešen mj. zřízením nových veřejných prostranství (str. 9 a 10 odůvodnění). Historicky se totiž v obci nevytvořila náves ani jiné srovnatelné veřejné prostranství (str. 16 odůvodnění) a jejich zřízení zapadá do urbanistické koncepce sídla; mají být využita pro setkávání obyvatel, konkrétně v případě plochy *X U H. p.* s využitím pro dětské hřiště a veřejnou zelen (str. 39 odůvodnění). Současně se napadeným OOP zřizuje předkupní právo k ploše *X U H. p.* ve prospěch odpůrkyně (str. 69 výroku). Důvody, proč odpůrkyně napadeným OOP vymezila plochu veřejného prostranství *X U H. p.*, jsou tedy v jeho textové části uvedeny dostatečně a nikoli nepřezkoumatelně, jak tvrdí navrhovatel. Soud je nepokládá ani za vnitřně rozporné (ostatně navrhovatel vnitřní rozpornost namítá jen velmi obecně). Pokud se totiž v napadeném OOP hovoří o zájmu na ochraně přírody, jde např. o územní systémy ekologické stability, významné krajinné prvky, lesní porosty či údolní nivy, případně plochy veřejné či izolační a ochranné zeleně (str. 8 výroku). Nemíní se tím však každá zelen v intravilánu obce, jež je zcela obklopena zástavbou. Pro takové pozemky se naopak uplatní výše citovaný zájem na kompaktnosti sídla jako celku. Námitky nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti jsou nedůvodné.
22. Dále se soud zabýval tím, zda napadené OOP obsahuje hodnocení souladu s cíli a úkoly územního plánování a shledal, že je tomu tak (str. 11 odůvodnění). Při míře obecnosti dané obecností těchto cílů a úkolů vymezených v § 18 a § 19 stavebního zákona je ve vztahu k ploše *X U H. p.* relevantní, že napadené OOP konstatuje, že vytváří předpoklady výstavby a pro udržitelný rozvoj území spočívající, vytvářející podmínky mj. pro soudružnost společenství obyvatel území, zohledňuje jak veřejné tak soukromé zájmy na rozvoji území, rozvíjí urbanistické dědictví s ohledem na hodnoty a podmínky území a se zřetelem k potřebám změn v území navrhuje veřejnou infrastrukturu. Námitka je nedůvodná.
23. Dále soud zkoumal, zda není vymezení plochy *X U H. p.*, jejíž realizace si vyžádá vynětí části pozemku p. č. X ze zemědělského půdního fondu, v rozporu se zákonem o ochraně ZPF. Podle § 5 odst. 1 tohoto zákona se musí pořizovatel územního plánu řídit zásadami ochrany zemědělského půdního fondu a navrhnout řešení, které je z tohoto hlediska nejvhodnější. Tuto svou povinnost pořizovatel nezanedbal, neboť se otázkami souvisejícími se zemědělským půdním fondem a jeho ochranou zabývá na str. 91 – 98 odůvodnění napadeného OOP. K novým rozvojovým plochám vymezených na pozemcích, jež jsou nyní pod ochranou zemědělského půdního fondu, se uvádí, že obec je zemědělskými plochami v zásadě zcela obklopena a navíc jde téměř výlučně o zemědělské plochy II. třídy ochrany (o tom svědčí i výkres 2.3 *Výkres předpokládaných záborů zemědělského půdního fondu*). Nebylo tedy možné skloubit rozvoj obce (např. v podobě propojení její jižní a severní části) se zachováním funkce veškeré stávající zemědělské půdy

(str. 98 odůvodnění). Soud tedy neshledal rozpor napadeného OOP s návětim § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF, ani s § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona, protože pro rozvoj obce nebylo možno využít nezemědělskou půdu, či alespoň zemědělskou půdu nižší kvality. Oproti předchozímu územnímu plánu se nadto zastavitelné plochy zmenšují. Nové zábory (tj. nad rámec předchozího územního plánu) slouží zejména veřejné a komerční občanské vybavenosti, sportovním plochám a částečně výrobním plochám. Tím se umožní rozvoj sídla, avšak nikoli extenzivní, což byla jedna z podmínek zadání (str. 98 odůvodnění). Soud má tedy za to, že byl dodržen i § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF, podle něhož lze půdu ze zemědělského půdního fondu vyjmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad veřejným zájmem na ochraně zemědělského půdního fondu. Byť odpůrkyně neprovedla tuto úvahu konkrétně ve vztahu k jednotlivým zemědělským pozemkům, s jejichž nezemědělským využitím napadené OOP počítá (a tedy ani ve vztahu k ploše *X U H. p.*), lze sledovaný veřejný zájem, který podle ní převažuje nad veřejným zájmem na ochraně zemědělského půdního fondu, zjistit implicitně. Tímto zájmem je zájem na urbanisticky kvalitním rozvoji obce. Tím se rozumí nikoli extenzivní rozšiřování obce „do polí“, nýbrž v první řadě její zahušťování a zastavění volných ploch nacházejících se uvnitř obce, resp. stávající zástavby. To má podle přesvědčení soudu svou logiku, neboť nelze shledat veřejný zájem na zemědělském využívání pozemku v intravilánu obce (s nadsázkou řečeno umístění pole na návsi); takové urbanistické řešení by jak zemědělci, tak obyvatelům sousedních pozemků přinášelo řadu rozličných úskalí plynoucích z obtížného skloubení pokud možno nerušeného bydlení s intenzivní zemědělskou činností. Současně si odpůrkyně uvědomuje klíčový význam veřejných prostranství pro obyvatele obce – zejména pro setkávání a různé formy rekreace a společenského vyžití, čímž se zvyšuje soudržnost společenství – a to tím spíše, pokud v obci s ohledem na její historický vývoj dosud v podstatě žádná taková prostranství nejsou. Společně s dalším rozvojem proto odpůrkyně hodlá vybudovat dvě nová veřejná prostranství (jedno v jižní části obce, druhé v severní). Takový přístup k vlastnímu rozvoji pokládá soud za odpovědný a má za to, že v dané věci lze konstatovat, že veřejný zájem na vymezení plochy veřejného prostranství *X U H. p.* je dán, v napadeném OOP je explicitně vyjádřen a implicitně je v něm vyjádřeno i to, proč převažuje nad veřejným zájmem na ochraně zemědělského půdního fondu. Se zřetelem ke konkrétním okolnostem plochy veřejného prostranství *X U H. p.* má soud za to, že odůvodnění existence veřejného zájmu dostojí i požadavkům Nejvyššího správního soudu formulovaným v rozsudku ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 AOs 1/2013-85 (body 43 – 43) a v příslušné právní větě, podle níž platí, že „[v]ymezení zastavitelné plochy o nikoliv zanedbatelné rozloze v území, na němž se nachází vysoce chráněná zemědělská půda I. či II. třídy ochrany, je třeba v návrhu územního plánu řádně odůvodnit dle požadavků obsažených v § 4 a § 5 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu. Nepostačuje pouze povšechné odůvodnění vztahující se k územnímu plánu jako celku, v němž nejsou uvedeny úvahy ohledně nezbytnosti zabrat vysoce chráněnou zemědělskou půdu v konkrétní ploše pro sledovaný konkrétní účel.“

24. V průběhu přijímání napadeného OOP byl dodržen rovněž § 5 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, neboť orgán ochrany zemědělského půdního fondu se návrhu napadeného OOP vyjádřil a vyslovil souhlas s nezemědělským využitím navrhovaných zastavitelných ploch, jejichž tabulka je přiložena (viz koordinované stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje k návrhu napadeného OOP ze dne 19. 2. 2015, č. j. 000699/2015/KUSK, sp. zn. SZ_000699/2015/KUSK). Soud se nicméně v souladu s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, bod 92,

zda tento souhlas splňuje požadavky stanovené metodickým pokynem Ministerstva životního prostředí ze dne 1. 10. 1996, OOLP/1067/97 (dále jen „metodický pokyn“). Tento metodický pokyn ve čl. II odst. 3 stanoví, jaká kritéria má orgán ochrany zemědělského půdního fondu zejména hodnotit. Mezi tato demonstrativně uvedená kritéria patří:

- a) dosavadní využití ploch nezemědělské půdy v řešeném území, především nezastavěných a nedostatečně využitých pozemků v současně zastavěném území obce;
- b) využití zemědělské půdy na nezastavěných částech stavebních pozemků a enkláv zemědělské půdy v zastavěném území obce;
- c) využití ploch získaných odstraněním budov a zařízení a využití stavebních proluk;
- d) využití ploch, které byly pro potřeby rozvoje sídel orgánem ochrany ZPF již odsouhlaseny v dosavadní schválené dokumentaci;
- e) důsledky navrhovaného řešení na uspořádání ploch ZPF, kterým by měla být s ohledem na § 2 zákona č. 14/1992 Sb., o životním prostředí, co nejméně narušena původní krajina a její funkce;
- f) ovlivnění hydrologických a odtokových poměrů a stávajících melioračních zařízení v území;
- g) síť zemědělských účelových komunikací, které by měly být v maximální míře zachovány; v případě jejich dotčení musí dokumentace obsahovat návrh náhradní sítě, která dotčené území zpřístupní;
- h) další údaje o řešeném území prokazující nezbytnost požadavku na odnětí zemědělské půdy (počet obyvatel, účelové využití ploch, navržené řešení lokalit apod.);
- i) vedení směrových a liniových staveb ve vztahu k možnému eroznímu ohrožení a pozemkovým úpravám;
- j) návrhy funkčního využití území s ohledem na erozní ohrožení;
- k) kvalitu zemědělské půdy určenou bonitovanými půdně ekologickými jednotkami (dále jen BPEJ) a zařazení těchto BPEJ do tříd ochrany zemědělské půdy.

25. Byť je součástí koordinovaného stanoviska ze dne 19. 2. 2015 obsažena tabulka obsahující výčet všech zastavitelných a nezastavitelných ploch v napadeném OOP (z něhož je ostatně převzata, srov. str. 13 – 18 výroku), v níž jsou uvedeny některé parametry zmiňované v čl. II odst. 3 metodického pokynu (stávající a nové využití plochy), musí soud konstatovat, že Krajský úřad Středočeského kraje jako orgán ochrany zemědělského půdního fondu žádné další vlastní hodnocení důvodnosti nezemědělského využití ploch, jež jsou součástí zemědělského půdního fondu, explicitně ve svém stanovisku neuvedl. Nelze nicméně pominout, že se orgán ochrany zemědělského půdního fondu vyjadřoval k návrhu napadeného OOP, který se důsledky navrhovaného řešení na zemědělský půdní fond zabýval (v podrobnostech srov. bod 23 tohoto rozsudku). Pokud tedy orgán ochrany zemědělského půdního fondu za této situace udělil souhlas s nezemědělským využitím pozemků podle návrhu napadeného OOP, je třeba vycházet z toho, že důvody uvedené v návrhu napadeného OOP (potažmo v jeho odůvodnění) představují důvody stanoviska orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Stanovisko ze dne 19. 2. 2015 vydané podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, jež je stanoviskem dotčeného orgánu státní správy podle

§ 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, proto není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Opačný přístup, tedy důsledné vyžadování výslovného uvedení důvodů i v samotném stanovisku v situacích, kdy dostatečné důvody obsahuje dotčeným orgánem posuzovaný návrh OOP, by soud považoval za požadavek veskrze formalistický.

26. Soud proto shledal, že v právě posuzované věci je situace podstatně odlišná, od té, kterou se zabýval Nejvyšší správní soud v již odkazovaném rozsudku ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, ve kterém nedostatky při posuzování územně plánovací dokumentace z pohledu principů vyplývajících z § 1 odst. 1 a § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF, jakož i metodického pokynu, vedly ke zrušení územního plánu. I v tomto rozsudku však Nejvyšší správní soud v bodě 100 zdůraznil, že „ochrana zemědělského půdního fondu není v žádném případě absolutní a vždy je třeba hledat spravedlivou rovnováhu všech zájmů v daném území (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, publikovaný pod č. 968/2006 Sb. NSS).“ V tomto ohledu je tedy třeba vyjít z toho, že navrhovatelem uplatněný návrhový bod směřuje pouze do nezákonnosti zásahu do zemědělského půdního fondu vymezením plochy veřejného prostranství *X U H. p.* na části pozemku p. č. X. Odpůrkyně pak v napadeném OOP vysvětlila důvody, proč na části tohoto v intravilánu obce se nacházejícím pozemku pokládá za vhodné vymezení veřejné prostranství a naopak jej dále nevyužívat zemědělsky (v podrobnostech srov. bod 23 tohoto rozsudku). Pokud tedy soud v souladu s právním názorem NSS vážil jednotlivé zájmy v území, dospěl k tomu, že ve vztahu k ploše veřejného prostranství *X U H. p.* převažuje veřejný zájem na tomto místě urbanisticky vhodně umístit citelně chybějící veřejné prostranství nad zájemem na ochraně zemědělského půdního fondu, kterýžto účel by se v této ploše s ohledem na její umístění v centrální části obce realizoval jen stěží.
27. Jen na okraj musí soud uvést, že nepřehlédl, že navrhovatel totožnou námitku nevznesl nejen ve vztahu k ostatním zastavitelným plochám vymezených napadeným OOP, jež zasahují do zemědělského půdního fondu (ač by k jejímu uplatnění mohl být aktivně legitimován, dovolával-li by se ochrany veřejného zájmu; srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 5. 2019, č. j. 8 As 187/2017-264, body 41 a 42), nýbrž nebrojil ani proti snění ochrany zemědělského půdního fondu ze zbylé části svého pozemku p. č. X, jež je řazena do ploch s využitím BI – bydlení v rodinných domech (viz str. 43 a 51 výroku a výkres 1.2 *Hlavní výkres s urbanistickou koncepcí*). Jeví se proto, že se navrhovatel prostřednictvím tohoto návrhového bodu snaží zbavit vymezení veřejného prostranství na části svého pozemku, který nyní bude moci ekonomicky (k výstavbě rodinných domů) využít pouze zčásti.
28. Konečně, § 4 odst. 2 a § 9 zákona o ochraně ZPF na proces přijímání územního plánu nedopadají, neboť se v nich výslovně hovoří o vynětí pozemku ze zemědělského půdního fondu za účelem realizace určitého záměru. Územní plán však za záměr považovat nelze; jde o koncepci, na základě které teprve budou určité konkrétní záměry realizovány; ostatně při jeho přijímání orgán ochrany zemědělského půdního fondu nevyslovuje souhlas s vynětím konkrétních pozemků ze zemědělského půdního fondu, nýbrž jen souhlas s jejich nezemědělským využitím. Obě ustanovení tedy přijdou ke slovu až v případě, že bude vlastník pozemku p. č. X (ať jím bude kdokoli) chtít skutečně využít možnosti jeho vynětí (resp. vynětí jeho části) ze zemědělského půdního fondu za účelem realizace konkrétního záměru, který bude v souladu s napadeným OOP.
29. Závěrem navrhovatel namítal, že vymezení plochy veřejného prostranství *X U H. p.* představuje nepřiměřený zásah do jeho vlastnického práva, jinými slovy se domáhá

přezkumu napadeného OOP z hlediska proporcionality. Soud musí nicméně připomenout, že navrhovatel v průběhu přijímání napadeného OOP nepodal žádné námitky ani připomínky. To vyplynulo jak ze správního spisu, tak z vlastního tvrzení navrhovatele, který v návrhu uvedl, že tak nemohl učinit s ohledem na procesní vady, jichž se odpůrkyně, resp. pořizovatel, dopustili v průběhu přijímání napadeného OOP. Soud však námitky procesní povahy neshledal důvodnými (srov. body 12 – 15 tohoto rozsudku); ostatně, jak již bylo řečeno, i kdyby důvodné byly, vztahují se pouze ke zveřejnění již vydaného napadeného OOP a částečně k opakovanému veřejnému projednání návrhu, nikoli však k té fázi pořizování územního plánu, v níž měl navrhovatel prostor pro uplatnění námitek proti vymezení plochy veřejného prostranství *X U H. p.*. Tuto možnost měl navrhovatel v návaznosti na veřejné projednání návrhu napadené OOP, neboť již v této fázi byla plocha *X U H. p.* včetně stanovení podmínek využití plochy, podmínek jejího prostorového uspořádání a upřesňujících podmínek součástí návrhu napadeného OOP (str. 51 výroku upraveného návrhu napadeného OOP opatřeného datem 10/2015 a hlavní výkres s urbanistickou koncepcí opatřený týmž datem). To soud ověřil jak v předložené dokumentaci, tak v archivu dokumentů dostupném na X. K této fázi pak již navrhovatel žádné konkrétní námitky procesního charakteru neuplatnil. K obecnému tvrzení, že navrhovatel nemohl uplatnit námitky s ohledem na procesní vady, jichž se odpůrkyně, resp. pořizovatel, dopustili, soud konstatuje pouze tolik, že jak zadání napadeného OOP, tak jeho návrh k veřejnému projednání byly řádně zveřejněny. O tom svědčí i skutečnost, že řada od navrhovatele odlišných osob své námitky a připomínky v různých fázích přijímání napadeného OOP uplatnila bez jakýchkoli obtíží.

30. Pasivita navrhovatele v průběhu přijímání napadeného OOP sice nevylučuje jeho aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, avšak může mít vliv na úspěšnost jeho námitky ve vztahu k nepřiměřenosti napadeného OOP. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, „*v případě přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy (podle § 101a a násl. s. ř. s.) z hlediska jeho proporcionality není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Nejvyšší správní soud by takovýto postup považoval za rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace a nyní tuto územně plánovací dokumentaci respektují.*“ Podle téhož rozsudku platí, že „*nepodáním připomínek k otázce přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů napadeným opatřením obecné povahy (tedy k otázce proporcionality) bez objektivních důvodů se účastníci sami zbavili možnosti, aby jejich připomínky byly náležitě vypořádány správním orgánem a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud.*“ Navrhovatelem uváděné důvody, proč nenapadl proporcionalitu této regulace v průběhu přijímání napadeného OOP, soud nepokládá za důvody objektivní, jinak řečeno nejde o situaci, kdy navrhovatel nemohl námitky a připomínky uplatnit z důvodů jím nikterak nezaviněných.
31. Z další judikatury Nejvyššího správního soudu však rovněž plyne, že uvedené neplatí vždy: „*je na osobách dotčených územním plánem, aby ve fázi jeho přípravy podaly námitky, kterými upozorní na střet veřejného a soukromého zájmu a se kterými se pořizovatel územního plánu následně vypořádá. Tuto roli nemůže později převzít správní soud. Nicméně je třeba rozlišovat mezi povinnostmi pořizovatele územního plánu připravovanou regulaci odůvodnit a námitkami proti omezením, která nemusí být při pořizování územního plánu patrná a pořizovatel*

územního plánu není povinen je zjišťovat.“ (rozsudek ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 AOs 4/2012-31). V odkazované věci se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k problematice vytvoření průchodu budovou na náměstí přes pozemky navrhovatelů pro ostatní obyvatele města. Uzavřel přitom, že v takovém případě se jedná o zjevné a předvídatelné omezení vlastnických práv navrhovatelů, a proto bylo město povinno se s tímto omezením vypořádat již v odůvodnění územního plánu a tuto jeho odpovědnost nelze plně přenášet na navrhovatele, kteří v dané věci rovněž nepodali námitky.

32. Právě posuzovaná věc se odkazované věci podobá. I zde se odpůrkyně rozhodla napadeným OOP omezit navrhovatele na jeho vlastnickém právu tím, že na části jeho pozemku p. č. X nově vymezila veřejné prostranství, jež má sloužit ku prospěchu všech obyvatel obce, a současně pro sebe zřídila k této části pozemku předkupní právo. Zřízení veřejného prostranství lze sice obecně pokládat za zájem legitimní, nelze však mít pochyb o tom, že stanovená regulace zjevně významně zasahuje do vlastnického práva navrhovatele, který za stávajícího stavu nemůže s částí svého pozemku svobodně nakládat. Jde o omezení srovnatelné s vyvlastněním, přičemž podle přesvědčení soudu se jedná dokonce o omezení intenzivnější, než je to, ve vztahu k němuž Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor citovaný v předchozím odstavci; zatímco zachování průchodu skrze dům v ekonomickém využití pozemku pro obytnou zástavbu brání jen relativně málo (projeví se jen v podobě nutnosti tuto skutečnost při stavbě domu zohlednit a strpět, že část přízemí nebude moci sloužit výlučně potřebě vlastníků), nutnost strpět zřízení veřejného prostranství na části pozemku spojené se zřízením předkupního práva ve prospěch obce jakékoli ekonomické či stavební využití této části pozemku navrhovatelem do budoucna vylučuje a s ohledem na zřízené předkupní právo pro odpůrkyni je významně omezen i ve své možnosti s pozemkem disponovat.
33. Soud se tedy v souladu s právním názorem NSS vysloveným v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 AOs 4/2012-31, zabýval tím, zda odpůrkyně regulaci ve vztahu k pozemku p. č. X odůvodnila a zda požadavek na zřízení veřejného prostranství zřetelně převažuje nad zájmem na ochraně vlastnického práva. Je tedy třeba na jedné straně vážit míru omezení vlastnického práva navrhovatele, na druhé straně míru omezení obyvatel obce jakožto potenciálních uživatelů zamýšleného veřejného prostranství, celkový vliv existence či neexistence tohoto veřejného prostranství na urbanistický ráz této části P. a dopad těchto skutečností na charakter místa a styl života lidí v něm. Zároveň musí být zřejmé, že očekávaného cíle nelze dosáhnout jiným, šetrnějším způsobem.
34. Z textové části napadeného OOP soud shledal, že se odpůrkyně zabývala důvody, proč je třeba v obci veřejná prostranství vymezit (v podrobnostech viz bod 21 a 23 tohoto rozsudku). Z napadeného OOP rovněž implicitně vyplývají důvody, proč je na místě vymezit veřejné prostranství právě zde – jedno z nově zřizovaných veřejných prostranství by se mělo nacházet v severní, druhé v jižní části obce, přičemž při pohledu do grafické části územního plánu (výkres 1.2 *Hlavní výkres s urbanistickou koncepcí*) je patrné, že pozemek p. č. X představuje v zásadě poslední místo v intravilánu jižní části obce, které dosud není zastavěno obytnou zástavbou. Výjimkou je skutečně část pozemku p. č. X ve vlastnictví odpůrkyně, které soud ověřil nahlédnutím do katastru nemovitostí (list vlastnictví č. 10001). Tento pozemek jako vhodný pro umístění veřejného prostranství označuje navrhovatel. Na tomto pozemku je vymezena z části dopravní plocha (plocha místních komunikací, které mají být dle napadeného OOP tam, kde je to možné, rozšiřovány (str. 19 výroku napadeného OOP a str. 19 a 20 odůvodnění napadeného OOP)

a z části plocha ZV – veřejná zeleň; tato zbývající část pozemku je však pro zřízení plnohodnotného veřejného prostranství již zjevně příliš malá. Z uvedeného je patrné, že pokud by odpůrkyně prostřednictvím napadeného OOP veřejné prostranství na pozemku p. č. X s ohledem na vlastnické právo navrhovatele nevymezila, je téměř jisté, že by v intravilánu jižní části obce nebylo za daných okolností už nikdy možné srovnatelné veřejné prostranství zřídit, neboť tam už není žádný jiný vhodný nezastavěný pozemek, a to ani ve vlastnictví osoby soukromého práva, ani ve vlastnictví veřejnoprávní korporace. Současný nežádoucí stav, kdy obec z historických důvodů žádná veřejná prostranství nemá, by se tak nejen nevyřešil (ač to je právě výslovně deklarovanou ambicí napadeného OOP), ale dokonce by se jeho vyřešení do budoucna v podstatě znemožnilo. Existence veřejných prostranství v obci má přitom svůj nezpochybnitelný význam a přináší obyvatelům celou řadu pozitiv, z nichž většinu vyjmenovala odpůrkyně v textové části napadeného OOP. Soud k tomu jen doplňuje, že pokládá za správné takové urbanistické uspořádání obce, které obyvatelům obce umožňuje trávit čas společně – ať už organizovaně či mimoděk – na veřejných prostranstvích a při němž nejsou při svém společenském využití omezeni jen na své soukromé prostory. Veřejné a soukromé prostory totiž právě s ohledem na svou povahu slouží k setkání a interakci s jinými skupinami lidí a nahodilý, resp. nezávazný styk se sousedy, jenž je nezbytným základem pro případné budoucí pevnější vztahy, se typicky započíná právě v neutrálním prostředí veřejných prostranství. To posiluje soudružnost komunity, pocit sounáležitosti se sousedy i pouto k obci jako takové. V těchto aspektech mají přitom těžší postavení malé obce s minimem občanské vybavenosti, jako jsou právě P., tím spíše je však třeba vhodným urbanistickým řešením veřejného prostoru dbát o to, aby jejich obyvatelé mohli v obci skutečně žít a nestala se jen „noclehárnou“, jejíž obyvatelé svůj čas tráví a všechny své potřeby uspokojují v okolních městech a větších obcích. Důraz na to je podle soudu třeba klást zejména jde-li o děti (na předmětné části pozemku p. č. X má vzniknout mj. dětské hřiště), které na rozdíl od dospělých nemají svobodu v rozhodování o tom, kde budou trávit čas, a proto je jejich akční radius často omezen právě jen na obec, v níž s rodinou žijí. Je tudíž žádoucí, aby existovalo veřejné prostranství, po němž se mohou bezpečně (a zdarma) pohybovat, aktivně tam trávit volný čas a uvykat samostatnosti a současně se socializovat s ostatními dětmi příslušejícími do téže komunity.

35. Nutno dodat, že z těchto benefitů bude v neposlední řadě těžit i sám navrhovatel, neboť zvýší-li se z urbanistického hlediska kvalita prostředí v jižní části obce, zvýší se i hodnota zbývající části pozemku p. č. X a kvalita bydlení v rodinných domech, které tam v souladu s napadeným OOP mohou vzniknout. Naopak se soud neztotožňuje s myšlenkou, že by vlastnické právo navrhovatele k části pozemku p. č. X mělo převážet nad zájmem obce a jejích obyvatel, tedy že by navrhovateli mělo být garantováno právo celý svůj pozemek ekonomicky využít i za cenu zakonzervování stávající nežádoucí absence veřejných prostranství v jižní části obce, která by dopadla na všechny její současné i – s ohledem na relativní trvalost staveb a vlastnických poměrů – budoucí obyvatele.
36. Soud není podrobně obeznámen s genezí vztahů mezi navrhovatelem a odpůrkyní. Z vyjádření účastníků učiněného při jednání nicméně plyne, že před jeho přijetím napadeného OOP neproběhlo ze strany odpůrkyně jednání s navrhovatelem (či alespoň pokus o ně), který by směřoval k odkoupení části pozemku p. č. X za účelem vybudování veřejného prostranství na základě oboustranné dohody, nikoli – jak to má za následek napadené OOP – pomocí určení tohoto pozemku k určitému využití za užití silových nástrojů územního plánování. Za daných okolností, kdy se navrhovatel mohl k navržené

regulaci vyjádřit v průběhu přijímání napadeného OOP a je zde nezpochybnitelný a v napadeném OOP explicitně vyjádřený zájem na vzniku veřejného prostranství, který zjevně nelze uspokojit jinak, má však soud i přesto za to, že omezení navrhovatele na jeho vlastnickém právu napadeným OOP nepřesahuje spravedlivou míru. Námitku, že je vymezení veřejného prostranství *X UH. p.* na části pozemku p. č. X neproporcionální, tudíž soud neshledal důvodnou.

37. Jelikož soud neshledal žádný z návrhových bodů důvodným a ani z obsahu správního spisu nevyšla najevo vada procesu pořizování napadeného OOP, k níž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl návrh na zrušení části opatření obecné povahy v plném rozsahu (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.).
38. Soud při jednání provedl důkazy zmíněné výše v tomto rozsudku. Listinami přiloženými k návrhu soud důkaz neprovedl, neboť jsou bez výjimky součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné odpůrkyni soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. března 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

